

عنوان مقاله:

زیبایی شناسی گودمن: نومیالیستی یا غیرنومیالیستی؟

محل انتشار:

دوفصلنامه فلسفه، دوره 45، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

احمد رحمانیان - دانشجوی دکتری فلسفه دانشگاه علامه طباطبایی

علی اکبر احمدی - دانشیار گروه فلسفه دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

نلسون گودمن، در ۱۹۵۶، یک نظریه‌ی نومیالیسم مرئولوژیکی وضع می‌کند، که طبق آن وجود چیزی جز فردهای انضمامی تصدیق نمی‌شود. این مقاله، که به بررسی رابطه‌ی زیبایی شناسی با نومیالیسم در فلسفه‌ی گودمن می‌پردازد، نشان می‌دهد که زیبایی شناسی گودمن یک زیبایی شناسی نومیالیستی است. این ادعا از طریق بررسی نظریه‌های گودمن در مسائل تعریف هنر، محتوای هنر، و ارزش هنر توجیه می‌شود: (۱) در مسئله‌ی تعریف، هنر از طریق بعضی ویژگی‌های نحوی و معنایی آثار هنری تعریف می‌شود، اما چنین نیست که این ویژگی‌ها، ذاتی یا فصل‌میز هنر باشند؛ (۲) در مسئله‌ی محتوا، در خصوص بازنمایی کلیات و ناموجودها و نیز در خصوص بیان، به جای فرض قلمروی وجودشناسانه‌ی غیر از جهان فردها به منزله‌ی مرجع آثار هنری، ارجاع این آثار از طریق دلالت و تمثیل همچنان به فردهای انضمامی است؛ (۳) در مسئله‌ی ارزش، اگرچه شناخت به منزله‌ی ارزش هنری مشترک میان همه‌ی آثار هنری دانسته می‌شود و رابطه‌ی ای درونی با آنها دارد، خاص آثار هنری نیست. از این رو، نمی‌تواند یک کارکرد ذاتی هنر باشد. این عدم تخطی زیبایی شناسی گودمن از نومیالیسم، خود، نتیجه‌ی رعایت الزامات نومیالیسم در نظریه‌ی نظام‌های نمادی است، نظریه‌ی ای که گودمن مسائل زیبایی شناسی را در چارچوب آن پاسخ می‌دهد.

کلمات کلیدی:

نومیالیسم، فرد، تعریف هنر، بازنمایی، بیان، ارزش هنر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1218106>

